

Drusciņa skolotājas noslēpumu

Būtu jādomā, ka bērzi ietērpšies spodri dzeltenā uzvalkā tikai tālāk, lai godam saņemtu kadu tikpat milu viesni, kāda bija vasara, un ka arī klavi, negribēdami bērziem pakal palikt, izrotājušies tā paša iemesla dēļ spilgti rābā lapu seģenē.

Bet apses, kā jau sievieti, uzvilkušas pašu greznāko rotu, kurā netrūkst nevienas varcīksnes krāsas, laikam — lai tikai viņas nepalītu neievērotas.

Bet tad gan arī mīļās pukiņas būtu jautrākas. Tagad tikai rēta gatvīņa stāv vēl stingri un smaida

par sītajiem stariem, kas lidinās ap viņu.

Bet cik ilgā? Vai tik tie nav pēdīgie?

Redz, kādas blusas, dziļi noliekām gatvām, stāv citus māsas: vēl vakar arī viņas bij tikpat priecīgas un jautras...*

Tas būs drusku vēlāk, tas rudens kaillums, varbūt ap vecā kalendāra. Skolotāju dienu vai vēlāk. Vēl jau tas zēla rudens nav atmācījis, bērniem pārģāļieni vēl ir priekšā. Arī skolotājas Valras Burkovas 4. klasei Rojas vidusskolā.

Bet tāpat vien let un kilometrus skatīt nevar. Tad tie var būt arī tukši un aklī, bezkrāsaini ceļi, pēc kuriem uz mamas jautāto: — Kā tad gāja? Ko redzēji? — nevar atbildēt. Jo kautam bērnam jau nav dots ieraudzīt un sadzirdēt košo, raibo, dzīvo pasauli.

— Gājām gar Žuimleku strautu, garām laipām un tittīņiem. Kā tos sauc? Nosauksim paši. Saku — domājiet vārdus! No viena tittīņa netālu auga liepas. Tā kļuva par Liepu laipu. Pie nākamās ganiņas zirgs. Zirgu laipai. Pie bišu dravas — Medus laipa. Citu reizi ejam gar jūru. Vienmēr kaut ko stāstu. Kaut vai pasaku. Kaut vai par zēla ziviņņu. Vai par jūrasmāti. Un tad bērni visu redz. «Jūras māte, jūras māte, izmet dzintā-

riņu» Aki Ir... Un, ja jūrasmāte skopojas, tad es pasiepus izmetu smiltis kadu. Nevajag nekā ārkārtīga. Dabā viss ir. Kukaiņš var peti, vārdes, zaļītes.

ir paltis kaut kas no manis dōta (kaut kas vairāk par zīmēšanu matemātikā un literatūrā un valodā), un arī viņi nezina. Ja viņi pienāk pie manis pēc diviem gadiem, ja samēklē mani vēlāk tad jau kaut kas ir uzdāzījis. Gādās, atmāk kāds bijušais skolnieks priecīgs, bet man jādomā — es nemaz nebiju tik mīļa un laba pret viņu, un par citu varbūt domāju daudz vairāk. Bērni ir jāmiļ.

— Un kas būtu, ja jūs patēlktu: «Lai nāk tikai tie, kas vēlas!»?

Neņem, ka noglaudīsi galviņu, teiksei laipnus vārdus, bērns tik un tā jūts, ka skolotājs nav patēss. Jūs taču arī jūtat. Bērns jū vēl vairāk. Ja priecājies par bērnu, tad no visas sirds, ja dusmījes, tad arī pa īstam! Kāds zēns mani sauca: «Mammul.. Vai, lūdzu, piedodiet, skolotāj, es pārtēicos.» Bet es atbildēju — tas ir skatstākais vārds, kādā tu varēji mani uzrunāt. Skolotājs, kurš nemil bērnu, lai mūķ no skolas līelā gabalā.

— Viņi visi grīb un gaida. Un tad mēs aizejam līdz uguns-kura vietai, un izstāstu par Meža veci, kurš te ir tā tekarrojis, lai mes te varētu labi apmesties. Acis platas: Meža veci Un saku: «Nu var ēst sviestmaizes.» Un tas ir gaidījis bēdīgs. Var arī padozīties. Bet citreiz stāstām mednieku stāstus. Bērni runā. Vajag tikai vienam labi iesākt. Otram stāsts jau rābās. Smieklī. Vienmēr jau neizdodas. Bet, ja kaut viens aizraujas, iedzīvojas, tad arī citiem grības. Gadās arī, ka no maldāmies. «Skolotāj, un jūs patlēšām te nesat bijusi?» Tad gan visi saskrien apkārt. (Mazdrusciņ šermuņu priekā.) Citā reizē lasām mājās samekleto tuvu dzejoli.

— Vai 4. klases bērni jums šķiet jau līeli?

Var būt kāds rausta plecus. Nu un tad? Kāds no tā skolēniem labums: pukiņas, mākonīši? Atbildu: iztēle, valoda, sirdsredzīgums. Radošai un domājošai personībai, garīgi veselai laulai.

— Mazl, mazi vel. Viņiem vēl būs tikai desmit gadu. Tas ir vecums, kad vērtību pārvērtēšana tikai būs. Kad mēs šķiramies, es vēl nezinu, vai viņos

— Vaidis «Staburaga bērni», skolotājas rokassgrāmata.

N. Driķe

G. SPROĢA foto

№. 93(159)